

Luciene

Jag heter Luciene och är 19 år. Min son heter João Vítor.

Mitt liv har inte varit lätt. Min barndom blev mycket ledsam på grund av min mammas sjukdom. Hon var sjuk i Lupes, en reumatisk sjukdom, som också deformerar kropp och ansikte. Det ledde till svåra depressioner och hon gjorde flera självmordsförsök. Eftersom pappa måste arbeta fick jag ta hand om henne och mina småsyskon.

Mitt första minne: Jag var fem år och försökte hindra min mamma att döda sig med en kniv. Jag klängde fast vid henne och bet henne i handen för att hon skulle släppa kniven. En annan gång slängde hon sig i brunnen för att dränka sig och jag fick ropa på hjälp. Jag kan inte minnas att jag eller mina syskon lekte som andra barn. Pappa hade aldrig råd att köpa leksaker eller nya kläder. All tid gick åt att bevaka mamma så att hon inte skulle skada sig. Alla pengar min pappa tjänade gick åt för att betala mammas mediciner. Mamma dog för snart två år sedan. Hon blev bara 43 år. Jag tänker ofta på vilket svårt och sorgligt liv hon hade och då blir jag ledsen. Efter mammas död gifte pappa om sig. Han har en ny familj nu. Han kan inte hjälpa mig med pengar, men det hade varit roligt om han besökte mig. Men han vill nog glömma allt sorgligt som varit.

Jag hoppas att mitt liv kommer att bli bättre i framtiden. Hittills har det mest inneburit lidande. När jag var 13 år började jag få depressioner. Jag var rädd för att jag skulle råka ut för samma sjukdom som mamma. Någon hade berättat att sjukdomen är ärftlig. Sedan jag kom till Abrigo har jag undersökts av läkare. De har tagit prover och nu vet jag att jag inte bär på sjukdomen.

När jag ser tillbaka på mitt liv inser jag att jag var en mycket upprorisk tonåring och att jag borde ha lyssnat mer på min pappas varningar. Då hade jag inte råkat i så dåligt sällskap som jag gjorde. Jag gick på danstillställningar uppe i Rios favelor (kåkstäder) och rökte cigaretter och till och med hasch för att glömma alla problem hemma.

När jag förstod att jag var med barn blev jag först mycket rädd. Rädd för att inte ha något att erbjuda mitt barn. Rädd för att han skulle få det lika svårt som jag själv har haft det. Men så småningom började jag glädja mig. Och nu tycker jag att min son, João Vítor, är den största gåva jag fått. Jag har inga förhoppningar om att min sons pappa, Paulo Cézar, skall ta ett ansvar och hjälpa mig. Ju mer utbildning jag själv får desto mer ser jag hur okunnig och likgiltig han är. Jag har inga stora drömmar för framtiden. Det fanns aldrig plats för drömmar och förhoppningar i min familj. Vi hade fullt upp med att överleva en dag i sänder. Mitt barndomshem var mycket enkelt. Huset blev aldrig färdigt. Min framtidsdröm är att kunna uppföra ett enkelt hus till mig och João Vítor. Mitt eget hus, där det inte regnar in och där det finns golv och fönster och en toalett. I huset skall jag ha en liten affär där jag skall sälja kläder. Då skulle jag kunna arbeta hemma och samtidigt ta hand om min son. Jag tror att Gud har gett mig ett barn för att jag skall ändra mitt liv och ta ett ansvar. Jag anser mig idag vara en ansvarsfull person och jag tänker fortsätta på den vägen.